

ter otroke. Cerkevni moški pevski zbor je zapel ob grobu žalostinko. Rajni naj najvišji Gospodar da večno plačilo v nebesih — preostalih pa naše sožalje!

Razbor pri Slovenjgradcu. Kakor drugod, tako je tudi pri nas gosenica uničila vse zelje. Žalostno gleda kmet poljske pridelke; kar nam še ni uničila v tem letu dvakratna toča, nam je uničila golazen. — Pri ras se tudi JNSarji zelo jezi, ker niso prišli v občinski odbor. Vedo naj brez jeze, da jim je odklenalo za vselej. — Tudi alkohol ima pri nas včasih preveč moči v sebi. Tako je bilo 12. septembra zvečer skoraj uničeno z nožem mlado življenje kolarskega pomočnika. — Naš novi ravnatelj g. Skubic v Uršilnem dvoru je začel s temeljitim popravilom svojega posloja; tako se bo zopet nekoliko poživilo življenje naših najemnikov. — Šolo obveznih otrok imamo 129, ali komaj en razred in eno učno moč; mislimo, da je to edina šola v naši banovini, katera ima toliko otrok za en razred. Poskusili smo že s prošnjami za še en razred, toda dozdaj še brez uspeha.

Sv. Jurij v Slov. goricah. Vreme je bilo zelo dišavno tudi pri nas. Človek se nadeja srednje-dobre letine, ako pa bi deževalo se v jeseni, pa seveda prav slabe. Med raznimi nevihtami in viharji, ki so šli preko nas, se je tu pa tam prikazala tudi toča, toda, hvala Bogu, ni naredila občutnejše škode. Manjša skupina fantov, mož in deklet se je podala na Malo Gosposnico na romanje na Svete gore s kolesi.

Apače so dobile nov občinski odbor. Dosedanji odbor z županom g. Simenčičem iz Lutvercev — g. Simenčič je bil tretji na listi g. Kolleritscha pri zadnjih volitvah — je bil razrešen in 15. septembra je začel novolimenovani odbor svoje delo. V sedanji občinski upravi so sledeči posestniki, gg.: Režonja Franc v Vratnji vasi, Režonja Stefan v Lutvercih, Lovenjak Ivan v Žibercih, Fr. Probst v Zepovcih, Senekovič Franc v Podgorju in Grosman Ivan v Apačah. V odboru je polovica Slovencev in polovica Nemcev. — Župnijska

Pri neredni stolici,
naplhnjenosti črevesja zaradi zagatenja, odvaja naravna

FRANZ - JOSEFOVA
grenčica zaostanke prebave, nakupičene v črevesju. — V zdravniški praksi se uporablja

FRANZ - JOSEFOVA
naravna grenčica s popolnim uspehom pri moških, ženah in taktisto pri otrocih.

Ogl. reg. S. br. 15485/35.

cerkev je po neumornem prizadevanju g. župnika v poletnih mesecih dobila prav lepo zunanost. — Dočim so prejšnji mesec umirale same mlajše gospodinjice, je v prvi polovici meseca septembra smrt z izredno naglico pobirala same zelo stare ženske, med drugimi g. Stradner-Kuntner v Žibercih.

Brdo pri Konjicah. Čitamo po časopisih, da delajo tukaj vodovod, tam zopet regulirajo potoke in drugod gradijo ceste, bodisi banovinske bodisi občinske. Naša vas Brdo, ki je samo pol ure oddaljena od trga Konjice, pa je tako rekoč odrezana od ostalega sveta. Lahko rečemo, da nimamo prav za prav nobene ceste, ki bi vezala vas z državno cesto. Je cesta, toda taka, da ne zasluži tega imena. Speljana je tako nerodno, da ni mogoče praznega voza potegniti iz grabna na vrh v vas, kaj šele polnega. Kakšna muka je to za živino in ljudi, si lahko vsak misli. Imamo popravila na poslopijih, ali kako naj pripele kdo voz peska ali opeke na Brdo po takšni cesti, kakor je sedaj. Zato se na tem mestu obračamo na pristojne činitele, zlasti domače, da se z vso resnostjo zavzamejo za zadevo in nam v kratkem speljejo praktično občinsko cesto od državne ceste Golč na Brdo.

Šmartno ob Paki. (Bogat zakonski blagoslov.) V naši župniji živi zakonski par, ki je pred nekaj dnevi dobil osemnajstega otroka, in sicer dečka, zdravega in krepkega. Od tega nenavadno velikega števila je devet dečkov in devet deklic; umrla sta dva, tako da jih živi še šestnajst v mali delavski hiši. Oče je tovarniški delavec, mati pa še prav krepka in zdrava. Ob tem velikkem številu otrok imajo le par oralov

zemlje in eno kravico. Najstarejši otroci si že samostojno služijo svoj kruh. — Nehote pride človeku misel, da hoče Bog s takim zakonom poslati krepek opomin vsem tistim zakonskim, ki nočejo poznati namena sv. zakona. Iz časopisov vemo, kakšne ugodnosti dajo razne države zakoncem s več otroci — in pri nas? Morda bi se pa našel kje kak vir, da se podpre takšna družina?!

Peter Rešetar rešetari.

Pijan aparat. Videl sem že pijanega človeka, od vina in od samega navdušenja pijanega, da je dvojno videl. Nisem pa vedel, da se kaj takega tudi fotoaparatom zgodi. In zgodilo se je, kakor nam je pokazalo »Jutro«, ki je objavilo fotografijo zborovanja svojih »mladih«. Ali je bil aparat pijan, ali pa je tako narejen posebej za zborovanja JNS, še nisem prav mogel ugotoviti. Eno ali drugo je zanimivo!

150+0. Na zboru JNS »mladih« je bilo 150 slovenskih naprednih fantov. »Jutro« je pa napisalo 1500. Kdo je neki tista ničla, ki se je tem fantom pridružil? Za najboljšo rešitev te uganke daje Pucelj 1 kg mesa.

Oh ta tiskarski škrt! Ko je bil na Jesenicah in na Viču pri Ljubljani sokolski zlet, je »Ponedeljsko Jutro« pisalo, da je bilo udeležencev na Jesenicah 600, v sprevedu iz Ljubljane na Vič pa 70. Torkovo »Jutro« se je radi premajhne številke silno razjezilo nad »tiskarskim škrtom«, ki da je požrl eno ničlo in mu obljubilo, namreč »škrat«, da ga bo pošteno prišlo za ušesa. Da bi se pa »tiskarski škrt« zopet prikupil JNS gospodom, je takratno »napako« popravil in sedaj prida eno ničlo, ker se mu je zdela, da je za JNS 150 udeležencev premalo. Glavno je, da je »krivica« popravljena in »škrat« zopet dobro zapisan na višjem mestu!

Vse vrste šampiljk

za urade, trgovce, obrtnike in privatnike naročajte v Cirilovih knjigarnah Maribor in Ptuj.

Res je: pod njim je zija prepad, ki je bil gotovo tako globok, da bi bil lahko dve hiši, eno na drugo, vanj postavil.

Toda poldrugo klaftro daleč od zida sta stala dva mogočna macesna, ki sta jima vrha segala skoraj tako visoko, kakor je bila ta luknja v stolpu. Tri sežnje pod to pa je bil na zidu za palec širok rob, ki se je vil okoli stolpa; semle bi se mogel s peto ujeti.

Najbolj pa se je zamislil, ko je nad luknjo zagledal močno vzdignjen železen obroč; vanj so vtaknili drog, kadar so za kako slovesnost razobesili zastavo.

Ko si je vse ogledal in preudaril to in ono, se je spustil nazaj in zdrknil zopet na tla. Oči so se mu bliskale in obraz mu je žarel od ponosne predrznosti.

Ko bi se rešil verige na rokah, bi mogel uiti. Res, nevarno je! Ali pri cirkusu je marsikdaj še kaj nevarnejšega tvegati.

S tistega roba na zidu skok na macesne — to sanj ni Bog ve kaka reč.

In potem bi bil prost, prost...

Naj pošlje sodnija sto birčev za njim, ne ulovijo ga več. Čez planine pojde, po kozjih stezah, ki jih nihče ne najde, nihče ne zmora. Kak dan — pa bo na Laškem doli, saj pozna deželo in zna po laško. Tam bo na varnem. Ubežal bo sramoti, ne bo moral umreti s tako ničvredno tovarišico, in ne le sramoti bo ubežal, smrti sploh bo ušel...

Tako so se mu podile misli po glavi. Čim bolj se je prej že vdal v svojo usodo, tem močnejše ga je zdaj prišlo hrepenenje, da bi še živel, da bi bil prost. —

Da, nekako se mora rešiti okovov! Tam na podobnih vrat bo drgnil verigo, dokler je ne prepili.

Da bi le noč že bila!

Pa mu ni bilo treba dolgo čakati; prej ko navadno se je nocoj zmračilo. Črni oblaki so se podili po nebu in oznanjali nevihto. Skozi luknjo pod stropom je videl sevanje in daljno bliskanje; zdaj in zdaj je votlo zagrmelo.

Ali ure so le počasi minevale. Razločno jih je čul vsakokrat, ko je udarilo v bližnji cerkvi. Čela večnost se mu je zdela, preden je katera minula. Dokler ni bilo vse naokoli tiho in mirno, ni smel začeti.

Ko je udarilo devet, so ga zmotili težki koraki, ki so pricoklali navzgor. Ključki so zarožljali. Durci, ki so od zunaj zakrivale zamreženo okence v vratih, so se odprle; v ječo je posvetil medel soj svetilke. Skozi železno omrežje je segla roka in nekaj pomolila, zraven se je oglasil hrapav glas in dejal:

»Moj ljubi gost! Tu imate, da se vam v želodcu pajčevina ne naredi. Nate večerjo!«

Bil je varuh stolpa: orjaški mož, plečat in močen kakor sam Goljat. Saj so ga tudi klicali za Goljata, in po pravici. Bil je dobrodušen možak, ki je imel rad svoje norce.

(Dalje sledi)

gesa Louisa iz Walesa. Pred 20 leti je postal mož žrtev rudniške nesreče s treskavimi plini in je oslepel. Kot invalid je živel posihmal svoje bedno življenje v domačem kottičku. Edina njegova uteha je bila pipa. Tako je tudi neko nedeljo kadil kakor po navadi. Nenadoma pa mu je padla pipa iz ust in ko se je sklonil, da bi jo pobral, se mu je zdela, da vidi svojo nogo. Od silnega veselja, da zopet vidi, je zavriskal. Zdravniki ne vedo pojasniti tega slučaja. Pravijo pa, da je verjetno, da je invalid z nenadnim pretresom života najbrž razgibal ohromele živce v glavi. Posledica tega je bila, da je spregledal.